

Arrest

nr. 164 668 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 september 2015 tot onontvankelijkheid van eenaanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 november 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. POESEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten die voorafgaan aan de bestreden beslissingen worden in de nota als volgt opgesteld:

“Verzoekster legde d.d. 17 juli 2013 te Bilzen een aankomstverklaring af. Zij was in het bezit van een paspoort en een visum type C, geldig tot en met 13 januari 2014. Zij werd toegelaten tot verblijf tot 11 oktober 2013.

Verzoekster zou d.d. 18 augustus 2013 het Belgisch grondgebied hebben verlaten.

Zij legde d.d. 5 september 2013 te Bilzen andermaal een aankomstverklaring af en werd toegelaten tot verblijf tot 21 oktober 2013.

Het bestuur beval verzoekster d.d. 10 maart 2014, onder een bijlage 13, het grondgebied te verlaten binnen de 7 dagen, aangezien haar legaal verblijf verstreken was. Dit bevel kon echter niet worden betekend, omdat verzoekster niet kon worden aangetroffen op het opgegeven adres. Verzoekster trad d.d. 12 december 2014 te Bilzen in het huwelijk met [T.M.]”

1.1. Verzoekster diende op 27 juli 2015 een aanvraag in tot toelating tot een verblijf overeenkomstig de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dit n.a.v. een huwelijk met een Russische onderdaan die blijkens het administratief dossier een B-kaart heeft, zijnde een verblijfstitel van onbepaalde duur.

1.2. De verwerende partij verklaarde op 14 september 2015, onder het model van de bijlage 15quater, de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk. Dit betreft thans de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene toont niet aan dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen terug keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te halen bij de bevoegde Belgische diplomatiek of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §11, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan dat de aanvraag gezinshereniging gebeurt in functie van haar echtgenoot de heer [T.M.] met wie zij huwde te Bilzen dd 12.12.2014 en welke in het bezit is van een onbepaald verblijf. Dit vormt geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag gezinshereniging in België rechtvaardigen, maar betreft algemene gegevens die duiden op het feit dat er werkelijk sprake is van een gezin dat gevormd werd op het Belgisch grondgebied. Het aantonen van de familieband is een basisvereiste in elke dossier gezinshereniging bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tevens is betrokkene naar België gekomen met een toeristenvisum, terwijl zij voor langere termijn hier wenste te blijven. Aldus is betrokkene in gebreke om de nodige documenten voor een lang verblijf aan te vragen via de voorziene weg, namelijk de Belgische diplomatieke of consulaire post.

Betrokkene kwam op 29.08.2013 naar België met een toeristenvisum. Betrokkene wist dat zij na het verstrijken van haar visum het Belgisch grondgebied diende te verlaten. Betrokkene verkoos echter in de illegaliteit te verblijven. Pas na bijna 2 jaar illegaal verblijf onderneemt zij de eerste stappen om zich in regel te stellen.

Een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent niet dat betrokkene definitief gescheiden wordt van zijn partner. Dit houdt geen schending in van de familiale of echtelijke band. De scheiding houdt geen onherstelbare of ernstige schade in.

Alle aangehaalde motieven verhinderen betrokkene niet tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen.”

1.3. De verwerende partij gaf op diezelfde dag, onder het model van de bijlage 13, een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft thans de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“[...] wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (²) tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

reden van de beslissing:

het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art. 7 al. 1-2 VW : regelmatig verblijf verstreken sedert 21.10.2013.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, “schending van artikel 12 bis, §1, 2de lid, 3° van de Wet 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) juncto artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 (Wet motivering bestuurshandelingen”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Doordat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt dat de aanvraag dd. 27/07/2015 gedaan door verzoekster onontvankelijk zou zijn, en zij als reden van de beslissing geeft dat verzoekster niet zou hebben aangetoond dat zij zich in casu in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst om het op grond van artikel 2 van de Wet van 15/12/1980 vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

In de bestreden beslissing dd.14/09/2015 stelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie als volgt: “Betrokkene haalt aan dat de aanvraag gezinshereniging gebeurt in functie van haar echtgenoot de heer [T.M.] (...). Dit vormt geen buitengewone omstandigheid die de aanvraag gezinshereniging in België rechtvaardigen, maar betreft algemene gegevens die duiden op het feit dat er werkelijk sprake is van een gezin dat gevormd werd op het Belgisch grondgebied. Het aantonen van de familieband is een basisvereiste in elk dossier gezinshereniging bij de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Terwijl verzoekster de hierboven aangehaalde overwegingen helemaal niet geponeerd heeft als zijnde een buitengewone omstandigheid in haar aanvraag dd. 27/07/2015.

Zodat de motivering van de bestreden beslissing dd. 14/09/2015 minstens deels is uitgegaan van onjuiste feitelijke elementen of gegevens.

Dat de bestreden beslissing dd. 14/09/2015 kennelijk steunt op twee motieven waarvan er zoals hierboven besproken minstens één uitgaat van onjuiste feitelijke elementen.

Dat er niet kan worden uitgemaakt welk van de twee motieven determinerend is, zodat de onwettigheid van één ervan leidt tot de onwettigheid van de bestreden beslissing dd. 14/09/2015.

(verzoekster verwijst naar het Arrest van de Raad van State, Afd. Bestuursrechtspraak, 14de kamer, dd. 25/11/2014, zaak A207,457/XIV-35,762).”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel 3 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Verzoekster diende haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag tot gezinshereniging in op grond van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

De in casu relevante bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven (...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam; (...).”

Artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats : (...)

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;”

2.4. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoekster het volgende heeft aangehaald onder het kopje “De voorschriften van artikel 12 bis Vreemdelingenwet”:

“Dat verzoekster onderhavige aanvraag niet kan indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor haar officiële woonplaats in Rusland; Dat verzoekster zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen om terug te keren naar Rusland om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum aldaar aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Dat de geldigheidsduur van het visum van verzoekster (stuk 12) waarmee zij op 29/08/2013 België is binnengekomen (stuk 13) intussen verstreken zodat haar terugkeer naar Rusland zou betekenen dat zij voor afzienbare tijd niet meer zou toegelaten worden om België opnieuw binnen te komen.

Dat verzoekster bovendien bewijs van haar identiteit, evenals alle bewijzen opgesomd in artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet bijbrengt.”

2.5. Verzoekster stelt dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing overwegingen uitgaande elementen die ze niet heeft ingeroepen in haar punt 1.1. bedoelde aanvraag wanneer de verwerende partij stelt, “Betrokkene haalt aan dat de aanvraag gezinshereniging gebeurt in functie van haar echtgenoot de heer [T.M.] met wie zij huwde te Bilzen dd 12.12.2014 en welke in het bezit is van een onbepaald verblijf. Dit vormt geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag gezinshereniging in België rechtvaardigen, maar betreft algemene gegevens die duiden op het feit dat er werkelijk sprake is van een gezin dat gevormd werd op het Belgisch grondgebied. Het aantonen van de familieband is een basisvereiste in elke dossier gezinshereniging bij de Dienst Vreemdelingenzaken.”

2.6. Zoals verzoekster zelf stelt, figureert er nog een tweede motief in de eerste bestreden beslissing namelijk, “Tevens is betrokkene naar België gekomen met een toeristenvisum, terwijl zij voor langere termijn hier wenste te blijven. Aldus is betrokkene in gebreke om de nodige documenten voor een lang verblijf aan te vragen via de voorziene weg, namelijk de Belgische diplomatieke of consulaire post. Betrokkene kwam op 29.08.2013 naar België met een toeristenvisum. Betrokkene wist dat zij na het verstrijken van haar visum het Belgisch grondgebied diende te verlaten. Betrokkene verkoos echter in de illegaliteit te verblijven. Pas na bijna 2 jaar illegaal verblijf onderneemt zij de eerste stappen om zich in regel te stellen. Een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent niet dat betrokkene definitief gescheiden wordt van zijn partner. Dit houdt geen schending in van de familiale of echtelijke band. De scheiding houdt geen onherstelbare of ernstige schade in.”

2.7. Blijkens punt 2.4. kan verzoekster worden gevolgd in haar betoog dat de in punt 2.5. vermelde motivering van verwerende partij antwoordt op elementen die ze niet heeft aangehaald als buitengewone omstandigheden. Verzoekster brengt echter niets in tegen het in punt 2.6. bedoelde motief. Ze ontkent dus de deugdelijkheid en de pertinentie ervan niet. Verzoekster stelt ook nergens dat verwerende partij zou hebben nagelaten te motiveren aangaande of rekening te houden met bepaalde door haar ingeroepen elementen. De eerste bestreden beslissing wordt dan ook voldoende geschraagd door het in punt 2.6. bedoelde motief. Het betoog van verzoekster dat zij niet kan uitmaken welk van de

twee motieven determinerend is, kan bezwaarlijk worden gevolgd als haar betoog inhoudt dat het in punt 2.5. bedoelde motief niet ter zake doet. Het feit op zich dat het in punt 2.5. bedoelde motief niet ter zake doet kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.8. In een tweede middel werpt verzoekster op, *“schending van artikel 8 van het EVRM (recht van verzoekster op eerbiediging van het familie- en gezinsleven)”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Ten onrechte besluit de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn tweede motief dat de “tijdelijke” terugkeer naar het land van herkomst, dan wel verwijdering van verzoekster van het grondgebied geen schending van haar echtelijke band met de heer [T.M.], noch ernstige of onherstelbare schade zou inhouden.

Verzoekster bevindt zich op heden inderdaad in een situatie van visumoverschrijding en de sanctie hierop houdt in dat zij, na terugkeer naar haar herkomstland, gedurende vijf jaren niet meer toegelaten wordt om vanuit Rusland het grondgebied van België te betreden, terwijl zij bovendien in Rusland over geen enkele huisvesting meer beschikt.

Dat alhoewel deze sanctieduur juridisch als “tijdelijk” van aard wordt gekwalificeerd, dit de facto een verbreking betekent van de echtelijke band tussen verzoekster en haar echtgenoot de heer [T.M.], aangezien het hen gedurende deze lange periode feitelijk onmogelijk zou worden om het huwelijk te beleven.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg naar het oordeel van verzoekster eveneens een ernstige schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.”

2.9. Voor zover kan worden aangenomen dat verzoekster met haar echtgenoot een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.10. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.11. Blijkens het administratief dossier kwam verzoekster een tweede maal het Rijk binnen met een visum kort verblijf in september 2013. Zij kreeg een aankomstverklaring geldig tot 21 oktober 2013. Van verzoekster wordt daarna niets meer vernomen. Op 12 december 2014 trad verzoekster in België in het huwelijk met een Russische onderdaan. Op 27 juli 2015 diende verzoekster dan de in punt 1.1.

bedoelde aanvraag in. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven, ook al voorziet de reglementering (artikel 12 bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet) dat zij in het land van herkomst een aanvraag gezinshereniging moet indienen behoudens buitengewone omstandigheden, die in casu niet werden aanvaard. Verzoekster toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn voor haar om een gezinsleven verder te zetten in haar land van herkomst, Rusland of in het land van herkomst van haar echtgenoot, Oezbekistan. Indien verzoekster verkiest om toch alhier een gezinsleven te leiden, dient ze terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een visum gezinshereniging aan te vragen. Het betreft een tijdelijke terugkeer aangezien artikel 12 bis, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet een beslissingstermijn van zes maanden oplegt voor de verwerende partij indien alle nodige stukken werden overgemaakt. De tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Met haar niet gestaafd betoog dat zij wegens visumoverschrijding gedurende vijf jaren niet meer wordt toegelaten om vanuit Rusland naar België te komen – dat ten overvloede de toepassing van Russische wetgeving betreft en niet Belgische wetgeving en waarvan zij de toepassing had kunnen vermijden door tijdig terug te keren naar Rusland na afloop van de geldigheidsduur van haar visum kort verblijf in oktober 2013 – kan zij geen afbreuk doen aan voormelde afweging.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA